

Справа № 420/9112/26

РІШЕННЯ
ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

19 червня 2026 року

м. Одеса

Одеський окружний адміністративний суд у складі:
головуючого судді Юхтенко Л.Р.,

розглянувши в порядку письмового провадження в приміщенні Одеського окружного адміністративного суду адміністративну справу за позовною заявою Ягунова Дмитра Вікторовича (РНОКПП 2875908479, місце проживання: Німеччина) до Державної установи «Одеський слідчий ізолятор» (код ЄДРПОУ 08564162, місце знаходження: 65069, м. Одеса, Люстдорфська дорога, 11) та Південно-центрального міжрегіонального управління з питань виконання кримінальних покарань Міністерства юстиції України (код ЄДРПОУ 45874496, місце знаходження: 65059, м. Одеса, Люстдорфська дорога, 9) про визнання протиправними дії та зобов'язання вчинити певні дії,-

ВСТАНОВИВ:

В провадженні Одеського окружного адміністративного суду перебуває адміністративна справа за позовною заявою Ягунова Дмитра Вікторовича (РНОКПП 2875908479, місце проживання: Німеччина) до Державної установи «Одеський слідчий ізолятор» (код ЄДРПОУ 08564162, місце знаходження: 65069, м. Одеса, Люстдорфська дорога, 11) та Південно-центрального міжрегіонального управління з питань виконання кримінальних покарань Міністерства юстиції України (код ЄДРПОУ 45874496, місце знаходження: 65059, м. Одеса, Люстдорфська дорога, 9), в якій позивач просить:

Визнати протиправною відмову Державної установи «Одеський слідчий ізолятор» (лист від 25.03.2026 № 58-5999) у наданні публічної інформації за запитом позивача від 12.03.2026.

Визнати протиправною відмову Південно-Центрального міжрегіонального управління з питань виконання кримінальних покарань Міністерства юстиції України (лист від 23.03.2026 № 9/ВД269-171) у наданні публічної інформації за запитом позивача від 13.03.2026.

Зобов'язати кожного з відповідачів у строк не більше 20 робочих днів з дня набрання рішенням законної сили надати позивачу публічну інформацію за запитом від 12.03.2026 у повному обсязі; у разі відсутності окремих даних — надати вмотивовану відповідь із зазначенням конкретної правової підстави та фактичної причини відсутності даних по кожній з дев'яти груп запити.

Зобов'язати Південно-Центральне міжрегіональне управління з питань виконання кримінальних покарань Міністерства юстиції України у строк не більше 20 робочих днів з дня набрання рішенням законної сили надати позивачу публічну інформацію за запитом від 12.03.2026 у повному обсязі; у разі відсутності окремих даних — надати вмотивовану відповідь із зазначенням конкретної правової підстави та фактичної причини відсутності даних по кожній з дев'яти груп запити.

Ухвалою від 10 квітня 2026 року після усунення недоліків у позовній заяві, відкрито провадження у справі в порядку спрощеного позовного провадження без повідомлення (виклику) сторін у порядку ч. 5 ст. 262 КАС України.

Позовні вимоги обґрунтовані тим, що 12 березня 2026 року позивач направив інформаційний запит до Державної установи «Одеський слідчий ізолятор» та до Міністерства юстиції України.

Міністерство юстиції України листом № 34218/ПІ-Я-1114/27 від 12.03.2026, підписаним начальником Відділу по роботі з системою ДКВС України Донських В.С., перенаправило Запит до Відповідача 1 (СІЗО) для організації розгляду.

13 березня 2026 року цей же запит від 12.03.2026 також був направлений до Відповідача 2 - Південно-Центрального міжрегіонального управління з питань виконання кримінальних покарань Міністерства юстиції.

Відповідач 1 (СІЗО) листом б/н від 25 березня 2026 року № 58-5999 (підписаним начальником установи Нікітіним С.) відмовив у наданні інформації.

Підставою відмови зазначено, що запитувана інформація: (а) визначена через «узагальнені критерії», а не через конкретні документи; (б) нібито не є «публічною інформацією» у розумінні Закону № 2939-VI; (в) потребує «створення нової інформації».

Відповідач 2 (МРУ) спочатку листом від 20 березня 2026 року продовжив строк розгляду Запиту до 20 робочих днів, посилаючись на значний обсяг інформації.

Проте вже листом від 23 березня 2026 року № 9/ВД269-171 (підписаним начальником МРУ полковником внутрішньої служби Приймаком С.) також відмовив у наданні інформації з тотожних підстав, що й Відповідач 1.

Позивач не погоджується із відмовами відповідачів у наданні відповіді на його запити до публічної інформації.

Так, позивач вважає, що Відповідачі незаконно кваліфікували запитувану інформацію як таку, що, як на їхню думку, «не є публічною».

Позивач вважає, що обидва відповідачі зобов'язані за законом систематично збирати, документувати та зберігати саме ту інформацію, що запитана.

Так, позивач зазначає, що відповідно до Закону України «Про попереднє ув'язнення» (статті 4, 14, 18, 19, 23, 28 та ін.) СІЗО зобов'язаний вести облік осіб, яких тримають під вартою, документувати умови їх тримання, реєструвати смерті та надзвичайні події; Правил внутрішнього розпорядку слідчих ізоляторів, затверджених наказом Міністерства юстиції України від 18.03.2013 № 460/5 - ведення журналів обліку є обов'язковим; Кримінально-виконавчого кодексу України (статті 100– 102, 131, 134) - детальна регламентація обліку та контролю в установах виконання покарань; наказів Міністерства юстиції щодо статистичної звітності установ ДКВС - щорічна, щоквартальна та щомісячна статистична звітність з усіх ключових показників є обов'язковою.

Таким чином, дані щодо смертності, застосування фізичної сили, кількості ув'язнених, дисциплінарних стягнень тощо є не гіпотетичними, а існуючими, відображеними та задокументованими в облікових журналах, актах, рапортах, річних і квартальних звітах Установи.

Відмова в їх наданні під приводом відсутності «конкретних документів» суперечить фактичним обставинам та закону, а головне – ст. ст. 2, 3, 10 Конвенції про захист прав людини.

По-друге, позивач звертає увагу, що питання у Запиті є гранично конкретними та стосується даних, які однозначно зафіксовані у визначених документах.

Також позивач посилається на те, що відповідачами неправильно застосовано практику ЄСПЛ та Верховного Суду.

До суду 27 квітня 2026 року (сформовано в системі ЕС 24.04.2026) від Південно-центрального міжрегіонального управління з питань виконання кримінальних покарань Міністерства юстиції України надійшов відзив на позовну заяву, відповідно до якого представник відповідача позовні вимоги не визнає та просить відмовити у задоволенні, посилаючись на те, що аналіз змісту запиту свідчить, що позивач визначає запитувану інформацію не через конкретні існуючі документи (наприклад, конкретний наказ чи звіт за певний квартал), а через узагальнені критерії.

Управління зазначає, що запитувані відомості в тому вигляді, в якому їх бажає отримати позивач (як цілісна, агрегована та систематизована статистична база за 16 років), у володінні розпорядника відсутні.

Для задоволення запиту Управління мало б провести масштабну аналітичну та науково-дослідну роботу, що включає підняття архівних справ за півтора десятиліття, вивчення тисяч журналів обліку, рапортів та актів, їх подальше порівняння, узагальнення та формування нових таблиць.

Представник відповідача звертає увагу, що публічна інформація - це «готовий продукт», а не результат наукового дослідження чи аналітичної обробки первинних документів розпорядником на замовлення запитувача.

Також представник відповідача зазначає, що позивач у своїй позовній заяві безпідставно стверджує, що Управління маніпулятивно використало рішення Великої Палати ЄСПЛ у справі Magyar Helsinki Bizottsag v. Hungary від 08.11.2016 (заява № 18030/11).

Управління наголошує, що саме детальний аналіз правових позицій, викладених у цьому прецедентному рішенні, підтверджує законність та обґрунтованість їх позицій щодо відмови у наданні інформації.

У пункті 169 зазначеного рішення Велика Палата ЄСПЛ встановила засадничий критерій для визначення меж обов'язку держави з надання інформації — це критерій «готовності та доступності» (ready and available) запитуваних відомостей.

Суд чітко роз'яснив, що стаття 10 Конвенції накладає на державні органи обов'язок надати доступ до інформації лише тоді, коли вона вже є готовою і її надання не вимагає збирання додаткових даних, проведення нових досліджень або масштабної аналітичної обробки з боку розпорядника.

Представник відповідача зазначає, що позивач у своїй заяві маніпулятивно стверджує, що оскільки існують форми статистичної звітності, то Управління зобов'язане надати йому готову статистику за 2010– 2026 роки. Управління не бачає правових підстав для застосування такого підходу. Справді, відомчі накази Міністерства юстиції України та Правила внутрішнього розпорядку слідчих ізоляторів зобов'язують установи вести облік та складати періодичну звітність (щомісячну, квартальну, річну).

Однак представник відповідача звертає увагу, що існування звітів не означає існування порівняльного аналітичного звіту, який охоплює 16 років за специфічними критеріями позивача.

Обґрунтована неможливість виконання запиту полягає в наступному:

1. Зміна нормативної бази: Протягом періоду з 2010 по 2026 роки неодноразово змінювалися форми звітності, методологія збору даних та самі нормативно-правові акти, що регулюють діяльність ДКВС. Це робить неможливим механічне поєднання даних різних років у єдину таблицю без проведення глибокого фахового аналізу та кореляції показників, що і є створенням нової інформації.

2. Терміни зберігання та ретроспективна цифровізація: Позивач наголошує на масштабних етапах цифровізації, проте аналіз нормативних джерел свідчить про зворотнє. Хоча Закон України № 537-V від 2007 року визначив основні засади розвитку інформаційного суспільства, а Розпорядження КМУ № 653-р затвердило план заходів, реальний стан справ у пенітенціарній системі на початку 2010-х років не передбачав системного електронного документообігу. Зокрема, урядова Стратегія, схвалена Розпорядженням КМУ № 386-р від 15.05.2013, офіційно констатувала, що станом на 2013 рік виконання попереднього плану заходів (від 2007 року) не забезпечило створення умов для розвитку інформаційного суспільства. У Стратегії прямо зазначено про відсутність системного підходу до впровадження електронного документообігу та незабезпеченість постійного архівного зберігання електронних

документів. Більше того, цільові показники Стратегії передбачали переведення в електронну форму документів Національного архівного фонду на рівні лише 15% до 2015 року та 30% до 2020 року. Таким чином, твердження Позивача, що дані починаючи з 2010 року можна «витягнути» з електронних систем, є юридично та технічно неспроможним, оскільки в цей період інформація створювалася переважно на паперових носіях, а системна цифровізація архівів навіть у 2020 році не мала бути повною. Більшість первинних документів того часу мають обмежений термін зберігання, після якого вони знищуються. Управління фізично не може володіти інформацією, носії якої відсутні, а єдиної бази даних, яка б інтегрувала паперові архіви 2010-х років із сучасними реєстрами, не існує.

3. Обсяг та інтелектуальні зусилля: Позивач вимагає дані за 9 блоками. Наприклад, питання 2.5 щодо калорійності раціону харчування за кожен рік або 3.2 щодо асортименту ліків за 16 років. Надання таких даних потребує вивчення тисяч архівних справ та відомостей. Згідно з п. 1 Постанови Пленуму ВАСУ № 10, інформація є публічною лише якщо вона може бути зібрана без значних інтелектуальних зусиль. Створення ретроспективного аналізу за 16 років безумовно вимагає таких зусиль, що виходить за межі доступу до публічної інформації.

Також представник відповідача вважає, що відсутнє порушене право позивача, яке має бути захищено в адміністративному суді.

Також до суду 27 квітня 2026 року (сформовано в системі ЕС 24.04.2026) від Державної установи «Одеський слідчий ізолятор» надійшов відзив на позовну заяву, відповідно до якого представник відповідача заперечує проти заявлених позовних вимог та просить відмовити у задоволенні, посилаючись на те, що листом від 25 березня 2026 року № 5/8 -2-26/ІПІ позивачу надана відповідь про неможливість надання запитуваної інформації.

Представник відповідача звертає увагу, що Закон України «Про доступ до публічної інформації» закріплює ключове поняття публічної інформації як відображеної та задокументованої будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформації, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків чи перебуває у їх володінні.

Визначальною ознакою є саме попередня фіксація інформації та її перебування у володінні розпорядника.

Публічна інформація є відкритою, за винятком випадків, прямо встановлених законом, що відображає принцип презумпції відкритості.

Практичне значення має чітке розмежування між запитом на інформацію та зверненням громадян. Інформаційний запит спрямований на отримання вже наявної, задокументованої інформації.

Відповідно до Закону України «Про доступ до публічної інформації»: розпорядник інформації зобов'язаний надавати лише ту інформацію, яка вже створена та зафіксована.

На думку представника відповідача, надання відповіді на запит Позивача у повному обсязі, потребує, пошуку інформації за 16 років, її узагальнення за тривалий період часу, формування статистичних даних, створення нового інформаційного продукту, що виходить за межі вимог Закону України «Про доступ до публічної інформації».

Представник відповідача зазначає, що запитувана Позивачем інформація не існує у вигляді окремого документа або зведення, не обліковується у запитуваному форматі. Для її надання необхідно здійснити аналіз первинних документів, провести підрахунок показників, узагальнити інформацію за період з 2010 по 2026 роки.

Свою чергою, до суду 28 квітня 2026 року (сформовано в системі ЕС 26.04.2026) від позивача надійшла відповідь на відзив Державної установи «Одеський слідчий ізолятор», та відповідь на відзив Південно-центрального міжрегіонального управління з питань виконання кримінальних покарань Міністерства юстиції України, відповідно до яких позивач наполягав на задоволенні заявлених позовних вимог.

Також до суду 21 травня 2026 року (документ сформовано в системі ЕС 20.05.2026) від позивача надійшло клопотання, в якому позивач просив поновити строк для долучення додаткових доказів та долучити до матеріалів справи № 420/9112/26 такі документи: Заяву ДУ «Одеський слідчий ізолятор» від 18.05.2026 про розгляд справи № 947/9938/26 без участі представника; Лист ДУ «Одеський слідчий ізолятор» від 18.05.2026 у справі № 947/9938/26; Клопотання позивача від 20.05.2026 у справі № 947/9938/26 про визнання мовчазного визнання позовних вимог третіми особами; Рішення ЄСПЛ у справі *Ukrayinsky and Others v. Ukraine* від 02.04.2026, а також інші документи, долучені до цього клопотання, та надати правову оцінку усієї позовній заяві з усіма додатками у світлі рішення ЄСПЛ у справі *Ukrayinsky and Others v. Ukraine* від 02.04.2026 як джерела права.

На обґрунтування клопотання позивач зазначає, що у цих документах задокументовано конкретні обставини щодо умов тримання ДУ «Одеський слідчий ізолятор» у 2013-2015 роках, зафіксовані у двох рішеннях ЄСПЛ та поясненнях позивачів. Позивач звертає увагу, що ці відомості є частиною тієї самої бази статистичних даних, надати яку позивач вимагав запитами від 12–13.03.2026.

На обґрунтування поновлення строку для долучення цих документів позивач посилається на те, що зазначені документи набули процесуального значення лише протягом останніх двох-трьох днів: заяви та лист Відповідача І сформовані в системі «Електронний суд» 18.05.2026, клопотання позивача — 20.05.2026. Вони стали доступні позивачу лише після того, як відповідні процесуальні дії були вчинені в паралельному провадженні.

Також позивач звертає окрему увагу суду на рішення ЄСПЛ у справі *Ukrayinsky and Others v. Ukraine* (заяви № 48751/19 та 41 інших, постановлено 02.04.2026).

Позивач зазначає, що це рішення є джерелом права для суду відповідно до статті 17 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» та підлягає обов'язковому врахуванню при розгляді цієї справи.

У зазначеному рішенні ЄСПЛ констатував (§§ 64, 69–75):

структурна проблема непрозорості та неналежних умов тримання під вартою в Україні продовжує генерувати значний приплив заяв до Суду;

Уряд України систематично не надавав чітких, вичерпних і переконливих доказів щодо умов тримання - зокрема, не подавав зведених даних, даних про житловий простір, не спростовував конкретних скарг щодо температурного режиму, цвілі, освітлення, якості харчування та приватності при користуванні туалетом;

Суд спеціально зазначив, що наводить ці роз'яснення як нагадування сторонам щодо їхніх відповідних ролей у провадженні.

На думку позивача, відмова Відповідачів надати базову статистичну інформацію у цій справі є проявом тієї самої системної непрозорості, яку ЄСПЛ визначив як структурну проблему України. Рішення *Ukrayinskyu and Others v. Ukraine* є прямим підтвердженням позиції позивача щодо інституційного характеру приховування відповідачами відомостей про діяльність установ виконання покарань. Позивач просить суд надати правову оцінку усій сукупності поданих доказів та позовним вимогам також у світлі цього рішення ЄСПЛ.

До суду 25 травня 2026 року від ДУ «Одеський слідчий ізолятор» надійшли заперечення на вказане клопотання з посиланням, що відсутні підстави для поновлення строку для доручення цих документів, ці документи не є належними доказами та не стосуються предмету спору у цій справі.

Також представник відповідача зазначив, що Відповідач 1 не заперечує обов'язковості врахування практики ЄСПЛ відповідно до статті 17 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» від 23.02.2006 № 3477-IV.

Однак рішення у справі *Ukrayinskyu and Others v. Ukraine* стосується виключно статті 3 Конвенції (заборона катування та нелюдського поводження) та обов'язку держави доводити належність умов фізичного тримання під вартою у провадженнях ЄСПЛ.

Це рішення не встановлює і не може встановлювати обов'язку суб'єктів владних повноважень задовольняти запити на публічну інформацію поза межами підстав і порядку, визначених Законом № 2939-VI. Предмети застосування зазначеного рішення ЄСПЛ та справи № 420/9112/26 є різними.

Своєю чергою, до суду 26 травня 2026 року від позивача надійшло клопотання з проханням відхилити заперечення відповідача.

Надаючи оцінку всім доводам та запереченням сторін з порушеного питання, суд зазначає таке.

Відповідно до ч. 1 ст. 9 КАС України розгляд і вирішення справ в адміністративних судах здійснюються на засадах змагальності сторін та свободи в наданні ними суду своїх доказів і у доведенні перед судом їх переконливості.

Відповідно до ч. 2 ст. 79 КАС України позивач, особи, яким законом надано право звертатися до суду в інтересах інших осіб, повинні подати докази разом із поданням позовної заяви.

Згідно з ч. 10 ст. 79 КАС України, докази, які не додані до позовної заяви чи до відзиву на неї, якщо інше не визначено цим Кодексом, подаються через канцелярію суду з використанням Єдиної судової інформаційно-комунікаційної системи або в судовому засіданні з клопотанням про їх приєднання до матеріалів справи.

З урахуванням вищенаведених приписів КАС України суд доходить висновку, що позивач не позбавлений права на надання доказів у справі в ході розгляду справи, які, на його думку, доводять правомірність його позовних вимог.

Тому доводи представника відповідача відхиляються судом та клопотання позивача про доручення доказів від 21.05.2026 року (сформовано в системі ЕС 20.05.206) належить задоволенню та вказані документи – долученню до матеріалів справи.

Щодо врахування рішення ЄСПЛ у справі *Ukrayinskyu and Others v. Ukraine* (заяви № 48751/19 та 41 інших, постановлено 02.04.2026), суд зазначає, що відповідно до ч. 1, 2 ст. 6 КАС України суд при вирішенні справи керується принципом верховенства права, відповідно до якого, зокрема, людина, її права та свободи визнаються найвищими цінностями та визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Суд застосовує принцип верховенства права з урахуванням судової практики Європейського суду з прав людини.

Таким чином, застосування принципу верховенства права з урахуванням судової практики Європейського суду з прав людини є обов'язком суду.

Також до суду 03 червня 2026 року (сформовано в системі ЕС 02.06.2026) від позивача надійшли додаткові пояснення по справі.

Вивчивши матеріали справи, а також обставини, якими обґрунтовуються вимоги, докази, якими вони підтверджуються, судом встановлено таке.

Суд встановив, що 12 березня 2026 року позивач у порядку Закону України «Про доступ до публічної інформації», направив електронною поштою інформаційний запит, підписаний кваліфікованим електронним підписом у форматі ASiC-E, до Міністерства юстиції України, в якому просив надати вичерпану інформацію з наведених нижче питань, інформацію просив надати окремо по роках (2010-2026) з питань:

I. ЗАГАЛЬНІ ВІДОМОСТІ ПРО УСТАНОВУ

1.1. Який ліміт наповнення (проектна місткість) Одеського СІЗО станом на кожен рік у 2010– 2026 рр.? Яка фактична кількість осіб, які утримувалися в установі станом на 1 січня відповідного року?

1.2. Яка кількість співробітників (атестованого та цивільного персоналу) Одеського СІЗО за кожен рік у 2010– 2026 рр.? Яка частка вакантних посад? 1.3. Скільки структурних підрозділів (відділів, служб) функціонує в Одеському СІЗО? Які зміни у структурі установи відбувалися у 2010– 2026 рр.?

1.4. Який бюджет Одеського СІЗО (загальне та спеціальне фінансування) за кожен рік у 2010– 2026 рр.?

1.5. Скільки осіб утримувалося в Одеському СІЗО окремо по категоріях (підозрювані, обвинувачені, засуджені, що очікують на етапування) за кожен рік у 2010– 2026 рр.?

II. УМОВИ ТРИМАННЯ ТА МАТЕРІАЛЬНО-ПОБУТОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ 2.1. Яка фактична площа камер для тримання осіб під вартою в Одеському СІЗО? Чи відповідає вона нормативу (не менше 4 кв. м на особу)?

2.2. Скільки камер в Одеському СІЗО обладнано природним освітленням, вентиляцією та опаленням відповідно до встановлених санітарних норм за кожен рік у 2010– 2026 рр.?

2.3. Яка кількість осіб протягом 2010– 2026 рр. перебувала в умовах переповненості (понад ліміт камери)?

2.4. Чи забезпечені особи, які утримуються в Одеському СІЗО, індивідуальним спальним місцем та постільними речами? Скільки зафіксовано порушень цієї норми за 2010– 2026 рр.?

2.5. Яке фактичне меню та калорійність добового раціону харчування для осіб, які утримуються в Одеському СІЗО, за кожен рік у 2010– 2026 рр.? Чи відповідає воно нормативним вимогам?

2.6. Яка наявність і стан санітарних вузлів та душових приміщень в Одеському СІЗО? Скільки осіб припадає на один санітарний вузол?

2.7. Чи забезпечується щоденна прогулянка для всіх категорій осіб, які утримуються в Одеському СІЗО? Скільки зафіксовано порушень цього права за 2010– 2026 рр.?

2.8. Яка наявність та стан приміщень для прийому передач, побачень з родичами та адвокатами в Одеському СІЗО?

2.9. Скільки порушень права на листування та отримання передач зафіксовано в Одеському СІЗО за 2010– 2026 рр.?

2.10. Скільки скарг від осіб, які утримуються в Одеському СІЗО, надійшло до адміністрації установи щороку у 2010– 2026 рр.? Яка частка визнана обґрунтованою?

III. МЕДИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

3.1. Яка штатна та фактична кількість медичного персоналу Одеського СІЗО за кожен рік у 2010– 2026 рр.?

3.2. Яка наявність та асортимент лікарських засобів і медичного обладнання в Одеському СІЗО за 2010– 2026 рр.? Чи відповідає забезпеченість нормативним вимогам?

3.3. Скільки осіб, хворих на туберкульоз, утримувалося в Одеському СІЗО за кожен рік у 2010– 2026 рр.? Чи забезпечена їх належна ізоляція та лікування? 3.4. Скільки осіб, хворих на ВІЛ/СНІД, утримувалося в Одеському СІЗО за 2010– 2026 рр.? Яке лікування надається?

3.5. Яка кількість звернень за медичною допомогою від осіб, які утримуються в Одеському СІЗО, зафіксована щороку у 2010– 2026 рр.?

3.6. Скільки осіб переведено з Одеського СІЗО до зовнішніх медичних закладів у зв'язку з тяжким станом здоров'я за кожен рік у 2010– 2026 рр.? Скільки з них померло після або під час переведення?

3.7. Скільки осіб мають психічні розлади та потребують психіатричної допомоги серед утримуваних в Одеському СІЗО? Яка психіатрична допомога надається?

3.8. Скільки звернень щодо ненадання або неналежного надання медичної допомоги надійшло від осіб, які утримуються в Одеському СІЗО, за 2010– 2026 рр.?

IV. СМЕРТНІСТЬ ТА НАДЗВИЧАЙНІ ПОДІЇ

4.1. Скільки осіб померло в Одеському СІЗО за кожен рік у 2010–2026 рр.? Прошу надати дані в розрізі причин смерті (хвороба, суїцид, насильство, нез'ясовані обставини, інше).

4.2. Скільки осіб вчинили суїцид або акти самоушкодження в Одеському СІЗО за кожен рік у 2010– 2026 рр.?

4.3. Скільки надзвичайних подій (пожежі, масові заворушення, втечі, захоплення заручників) зафіксовано в Одеському СІЗО за кожен рік у 2010– 2026 рр.?

4.4. Скільки втеч або спроб втечі з Одеського СІЗО зафіксовано за 2010– 2026 рр.? Яких заходів вжито?

4.5. Скільки осіб загинуло або отримало травми внаслідок надзвичайних подій в Одеському СІЗО за 2010– 2026 рр.?

4.6. Яка процедура реагування адміністрації Одеського СІЗО на смерть особи в установі? Чи проводиться внутрішнє службове розслідування у кожному випадку?

V. ЗАСТОСУВАННЯ ФІЗИЧНОЇ СИЛИ, СПЕЦІАЛЬНИХ ЗАСОБІВ ТА ЗБРОЇ 5.1. Скільки випадків застосування фізичної сили персоналом Одеського СІЗО до осіб, які утримуються в установі, зафіксовано за кожен рік у 2010– 2026 рр.? Яка частка визнана правомірною?

5.2. Скільки випадків застосування спеціальних засобів (наручники, гумові кийки тощо) персоналом Одеського СІЗО зафіксовано за 2010– 2026 рр.?

5.3. Скільки скарг від осіб, які утримуються в Одеському СІЗО, щодо застосування до них фізичного насильства або незаконного застосування спеціальних засобів надійшло до адміністрації за 2010– 2026 рр.?

5.4. Скільки службових розслідувань за фактами застосування фізичної сили або спеціальних засобів персоналом Одеського СІЗО проведено за 2010– 2026 рр.? Яка їх результати? 5.5. Скільки випадків насильства між самими особами, які утримуються в Одеському СІЗО, зафіксовано за кожен рік у 2010– 2026 рр.? Яких заходів вжито?

5.6. Чи фіксувалися випадки сексуального насильства в Одеському СІЗО за 2010– 2026 рр.? Якщо так, скільки і які заходи вжито?

VI. ДИСЦИПЛІНАРНІ СТЫГНЕННЯ ТА РЕЖИМ

6.1. Скільки дисциплінарних стягнень накладено на осіб, які утримуються в Одеському СІЗО, за кожен рік у 2010– 2026 рр.? Яких видів стягнень це стосується?

6.2. Скільки осіб поміщено до карцеру (штрафного ізолятора) в Одеському СІЗО за кожен рік у 2010– 2026 рр.? Яка середня тривалість тримання в карцері?

6.3. Скільки випадків застосування одиночного тримання (повної ізоляції) до осіб в Одеському СІЗО зафіксовано за 2010– 2026 рр.? Яка тривалість такого тримання?

6.4. Скільки скарг на незаконне або непропорційне накладення дисциплінарних стягнень надійшло від осіб, які утримуються в Одеському СІЗО, за 2010– 2026 рр.?

6.5. Яка процедура оскарження дисциплінарних стягнень для осіб, які утримуються в Одеському СІЗО?

VII. ПЕРСОНАЛ ТА КАДРОВІ ПИТАННЯ

7.1. Скільки дисциплінарних стягнень накладено на персонал Одеського СІЗО за кожен рік у 2010– 2026 рр.? Яких підстав це стосується?

7.2. Скільки співробітників Одеського СІЗО звільнено з посад за службові правопорушення за 2010– 2026 рр.?

7.3. Скільки співробітників Одеського СІЗО притягнуто до дисциплінарної відповідальності за факти неналежного поводження з особами, які утримуються в установі, за 2010–2026 рр.?

7.4. Яка процедура добору персоналу та перевірки доброчесності кандидатів при прийнятті на роботу до Одеського СІЗО?

7.5. Скільки фактів незаконного пронесення до установи заборонених предметів співробітниками Одеського СІЗО виявлено за 2010– 2026 рр.?

7.6. Чи виявлялися факти корупційних зв'язків між персоналом Одеського СІЗО та особами, які утримуються в установі, або третіми особами? Якщо так, скільки таких випадків за 2010– 2026 рр.?

VIII. ЗЛОЧИННА ДІЯЛЬНІСТЬ НА ТЕРИТОРІЇ УСТАНОВИ

8.1. Скільки фактів розповсюдження наркотичних засобів, психотропних речовин або прекурсорів в Одеському СІЗО зафіксовано за кожен рік у 2010– 2026 рр.?

8.2. Скільки фактів незаконного використання засобів мобільного зв'язку особами, які утримуються в Одеському СІЗО, виявлено за 2010– 2026 рр.? Яких заходів вжито?

8.3. Скільки фактів вимагання з боку осіб, які утримуються в Одеському СІЗО, або персоналу установи зафіксовано за 2010– 2026 рр.?

8.4. Чи виявлялися факти участі осіб, які утримуються в Одеському СІЗО, у злочинній діяльності з-за меж установи (дистанційне управління злочинними угрупованнями)? Якщо так, скільки таких випадків за 2010– 2026 рр.?

IX. ПРАВА ОКРЕМИХ КАТЕГОРІЙ ОСІБ

9.1. Скільки неповнолітніх утримувалося в Одеському СІЗО за кожен рік у 2010– 2026 рр.? Чи забезпечено їх окреме тримання від дорослих?

9.2. Скільки порушень прав неповнолітніх, які утримуються в Одеському СІЗО, зафіксовано за 2010– 2026 рр.?

9.3. Скільки жінок утримувалося в Одеському СІЗО за кожен рік у 2010– 2026 рр.? Чи забезпечено їх окреме тримання та відповідні умови утримання?

9.4. Скільки осіб з інвалідністю утримувалося в Одеському СІЗО за 2010– 2026 рр.? Чи адаптоване приміщення установи для їх потреб?

9.5. Скільки іноземних громадян утримувалося в Одеському СІЗО за кожен рік у 2010– 2026 рр.? Чи забезпечено їм право на консульську допомогу?

9.6. Скільки голодувань оголошено особами, які утримуються в Одеському СІЗО, за 2010– 2026 рр.? Яка реакція адміністрації на такі факти?

Суд встановив, що Міністерство юстиції України листом № 34218/ПІ-Я-1114/27 від 12.03.2026 надіслало цей запит для організації розгляду до Департаменту з питань кримінальних покарань, в якому просило проінформувати про результати розгляду запитувача

інформації у встановлені чинним законодавством строки.

Також суд встановив, що 13 березня 2026 року цей же запит від 12.03.2026 позивач направив до Відповідача 2 — Південно-Центрального міжрегіонального управління з питань виконання кримінальних покарань Міністерства юстиції.

Суд встановив, що Південно-Центральне міжрегіональне управління з питань виконання кримінальних покарань Міністерства юстиції листом від 20 березня 2026 року продовжив строк розгляду запиту позивача до 20 робочих днів, посилаючись на значний обсяг інформації, та листом від 23 березня 2026 року № 9/154-26/Я-171 відмовило у наданні інформації з посиланням на те, що інформація поділена на категорії, які є узагальненими та охоплюють різні аспекти діяльності Установи за значний проміжок часу та не відповідають ознакам чітко ідентифікованої публічної інформації, тобто запитувана інформація не належить до публічної інформації у розумінні приписів закону, оскільки передбачає створення нової інформації, а не надання вже наявної та задокументованої. У зв'язку з цим відсутні правові підстави для задоволення такого запиту.

Також суд встановив, що ДУ «Одеський слідчий ізолятор» листом від 25 березня 2026 року № 5/8-2-26/ІПІ повідомив позивача про відсутність правових підстав для задоволення запиту, оскільки зазначений запит фактично не є запитом до публічної інформації в розумінні законодавства, адже передбачає створення нової інформації.

Проаналізувавши положення чинного законодавства, обставини справи, суд дійшов висновку, що позовні вимоги належать задоволенню, з огляду на таке.

Відповідно до ч. 2 ст. 19 Конституції України органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Відповідно до ст. 40 Конституції України усі мають право направляти індивідуальні чи колективні письмові звернення або особисто звертатися до органів державної влади, органів місцевого самоврядування та посадових і службових осіб цих органів, що зобов'язані розглянути звернення і дати обґрунтовану відповідь у встановлений законом строк.

Згідно з ст. 1, 3 Закону України «Про доступ до публічної інформації», публічна інформація – це відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом. Публічна інформація є відкритою, крім випадків, встановлених законом.

Право на доступ до публічної інформації гарантується, зокрема, обов'язком розпорядників інформації надавати та оприлюднювати інформацію, крім випадків, передбачених законом; визначенням розпорядником інформації спеціальних структурних підрозділів або посадових осіб, які організовують у встановленому порядку доступ до публічної інформації, якою він володіє; максимальним спрощенням процедури подання запиту та отримання інформації.

Відповідно до ст. 5 Закону України «Про доступ до публічної інформації», одним із способів доступу до інформації є надання такої за запитами на інформацію.

Відповідно до ч. 1 ст. 4 цього Закону доступ до публічної інформації відповідно до цього Закону здійснюється на принципах, зокрема: 1) прозорості та відкритості діяльності суб'єктів владних повноважень; 2) вільного отримання, поширення та будь-якого іншого використання інформації, що була надана або оприлюднена відповідно до цього Закону, крім обмежень, встановлених законом.

Відповідно до ч. 1, 2 ст. 19 Закону України «Про доступ до публічної інформації» запит на інформацію - це прохання особи до розпорядника інформації надати публічну інформацію, що знаходиться у його володінні.

Запитувач має право звернутися до розпорядника інформації із запитом на інформацію незалежно від того, стосується ця інформація його особисто чи ні, без пояснення причини подання запиту.

Згідно з ч. 1 ст. 20 Закону України «Про доступ до публічної інформації», розпорядник інформації має надати відповідь на запит на інформацію не пізніше п'яти робочих днів з дня отримання запиту.

У разі якщо запит на інформацію стосується інформації, необхідної для захисту життя чи свободи особи, щодо стану довкілля, якості харчових продуктів і предметів побуту, аварій, катастроф, небезпечних природних явищ та інших надзвичайних подій, що сталися або можуть статись і загрожують безпеці громадян, відповідь має бути надана не пізніше 48 годин з дня отримання запиту (ч. 2 ст. 19 цього Закону).

У разі якщо запит стосується надання великого обсягу інформації або потребує пошуку інформації серед значної кількості даних, розпорядник інформації може продовжити строк розгляду запиту до 20 робочих днів з обґрунтуванням такого продовження. Про продовження строку розпорядник інформації повідомляє запитувача в письмовій формі не пізніше п'яти робочих днів з дня отримання запиту (ч. 4 ст. 19 цього Закону).

Відповідно до приписів ч. 1 статті 22 Закону України «Про доступ до публічної інформації» розпорядник інформації має право відмовити в задоволенні запиту в таких випадках:

- 1) розпорядник інформації не володіє і не зобов'язаний відповідно до його компетенції, передбаченої законодавством, володіти інформацією, щодо якої зроблено запит;
- 2) інформація, що запитується, належить до категорії інформації з обмеженим доступом відповідно до частини другої статті 6 цього Закону;
- 3) особа, яка подала запит на інформацію, не оплатила передбачені статтею 21 цього Закону фактичні витрати, пов'язані з копіюванням або друком;

4) не дотримано вимог до запиту на інформацію, передбачених частиною п'ятою статті 19 цього Закону.

Розпорядник інформації, який не володіє запитуваною інформацією, але якому за статусом або характером діяльності відомо або має бути відомо, хто нею володіє, зобов'язаний направити цей запит належному розпоряднику з одночасним повідомленням про це запитувача. У такому разі відлік строку розгляду запиту на інформацію починається з дня отримання запиту належним розпорядником (ч. 3 ст. 22 цього Закону).

Згідно з ч. 1 ст. 23 Закону України «Про доступ до публічної інформації», рішення, дії чи бездіяльність розпорядників інформації можуть бути оскаржені до керівника розпорядника, вищого органу або суду.

Відповідно до ч. 2 ст. 23 цього Закону, запитувач має право оскаржити:

- 1) відмову в задоволенні запиту на інформацію;
- 2) відстрочку задоволення запиту на інформацію;
- 3) ненадання відповіді на запит на інформацію;
- 4) надання недостовірної або неповної інформації;
- 5) несвочасне надання інформації;
- 6) невиконання розпорядниками обов'язку оприлюднювати інформацію відповідно до статті 15 цього Закону;
- 7) інші рішення, дії чи бездіяльність розпорядників інформації, що порушили законні права та інтереси запитувача.

Сукупний аналіз наведених норм Закону України «Про доступ до публічної інформації» доводить, що отримання публічної інформації на підставі відповідних запитів направлених до суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації є гарантованим правом кожного з метою забезпечення прозорості та відкритості суб'єктів владних повноважень.

Розпорядник інформації може відмовити у наданні інформації у чітко визначених законом випадках.

Повертаючись до обставин у цій справі, суд зазначає, що підставою для оскарження бездіяльності відповідачів є ненадання запитуваної інформації відповідачами відповідно до переліку питань, наведеному у інформаційному запиті від 12.03.2026 року, оскільки ця інформація є об'ємною, інформація поділена на категорії, які є узагальненими та охоплюють різні аспекти діяльності Установи за значний проміжок часу та не відповідають ознакам чітко ідентифікованої публічної інформації, тобто запитувана інформація не належить до публічної інформації у розумінні приписів закону, оскільки передбачає створення нової інформації, а не надання вже наявної та задокументованої.

Дослідивши інформаційний запит позивача, суд не погоджується з доводами відповідачів щодо відсутності у запитуваної інформації ознак публічної інформації.

Так, відповідно до ч. 5 ст. 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації» не може бути обмежено доступ до інформації про складання, розгляд і затвердження бюджетів, кошторисів розпорядників бюджетних коштів та плани використання бюджетних коштів одержувачів бюджетних коштів, а також їх виконання за розписами, бюджетними програмами та видатками (крім таємних видатків відповідно до статті 31 Бюджетного кодексу України), взяття розпорядниками та одержувачами бюджетних коштів бюджетних зобов'язань або здійснення розпорядження бюджетними коштами у будь-який інший спосіб, планування, формування, здійснення та виконання закупівлі товарів, робіт і послуг за бюджетні кошти, у тому числі оборонних закупівель (крім випадків, якщо окрема інформація про закупівлі товарів, робіт і послуг становить державну таємницю відповідно до Закону України "Про державну таємницю"), володіння, користування чи розпорядження державним, комунальним майном, у тому числі до копій відповідних документів, умови отримання цих коштів чи майна, прізвища, імена, по батькові фізичних осіб та найменування юридичних осіб, які отримали ці кошти або майно (крім випадків, передбачених частиною другою статті 23 Закону України "Про основи національного спротиву"). Не може бути також обмежено доступ до інформації про наявність у фізичних осіб податкового боргу. Не підлягає обмеженню також доступ до інформації про стан і результати перевірок та службових розслідувань фактів порушень, допущених у сферах діяльності, зазначених у цій частині. Доступ до зазначеної інформації забезпечується розпорядниками інформації відповідно до положень статті 5 цього Закону.

Також у частині 1 ст. 15 цього Закону перелічено інформацію, які розпорядники зобов'язані оприлюднювати, до неї відноситься:

- 1) інформація про організаційну структуру, місію, функції, повноваження, основні завдання, напрями діяльності та фінансові ресурси (структуру та обсяг бюджетних коштів, порядок та механізм їх витрачання, структуру, принципи формування та розмір оплати праці, винагороди, додаткового блага керівника, заступника керівника юридичної особи публічного права, керівника, заступника керівника, члена наглядової ради державного чи комунального підприємства або державної чи комунальної організації, що має на меті одержання прибутку, особи, яка постійно або тимчасово обіймає посаду члена виконавчого органу чи входить до складу наглядової ради господарського товариства, у статутному капіталі якого більше 50 відсотків акцій (часток, паїв) прямо чи опосередковано належать державі та/або територіальній громаді, тощо), а також інформацію, зазначену в частині п'ятій статті 6 цього Закону;
- 5) інформація про систему обліку, види інформації, яку зберігає розпорядник;
- 5--1) перелік наборів даних, що оприлюднюються у формі відкритих даних;
- 9) загальні правила роботи установи, правила внутрішнього трудового розпорядку;
- 10) звіти, в тому числі щодо задоволення запитів на інформацію;
- 11) інформацію про діяльність суб'єктів владних повноважень, а саме про: вакансії, порядок та умови проходження конкурсу на заміщення вакантних посад; систему обліку, види інформації, якою володіє суб'єкт владних повноважень;

12) іншу інформацію про діяльність суб'єктів владних повноважень, порядок обов'язкового оприлюднення якої встановлений законом.

Тобто вказаний перелік не є вичерпаний та може містити будь-яку іншу інформацію про діяльність суб'єктів владних повноважень.

В інформаційному запиті від 12.03.2026 року позивач запитував інформацію про штат, структуру, бюджет ДУ «Одеський слідчий ізолятор», що відповідно до ч. 5 ст. 6 та ч.1 ст. 15 Закону України «Про доступ до публічної інформації» відноситься до публічної інформації, яка не може бути жодним чином обмежена.

Відповідно до ст. 4 Закону України «Про попереднє ув'язнення» установами для тримання осіб, щодо яких як запобіжний захід обрано тримання під вартою або до яких застосовано тимчасовий чи екстрадиційний арешт, є слідчі ізолятори Державної кримінально-виконавчої служби України, гауптвахти Військової служби правопорядку у Збройних Силах України. В окремих випадках, що визначаються потребою в проведенні слідчих дій, ці особи можуть перебувати в ізоляторах тимчасового тримання.

Забезпечення порядку тримання під вартою осіб у місцях попереднього ув'язнення покладається на адміністрацію місць попереднього ув'язнення, яка діє відповідно до цього Закону та інших актів законодавства. (ст. 5 Закону України «Про попереднє ув'язнення»)

Режим у місцях попереднього ув'язнення, тобто порядок і умови тримання осіб, взятих під варту, та нагляду за ними з метою забезпечення попереднього ув'язнення, встановлюється цим Законом та іншими нормативними актами. (ст. 7 Закону України «Про попереднє ув'язнення»)

Відповідно до ст. 21 Закону України «Про попереднє ув'язнення») адміністрація місць попереднього ув'язнення зобов'язана, зокрема:

забезпечити належну охорону та режим тримання;

створити особам, взятим під варту, необхідні житлово-побутові умови відповідно до встановлених норм, забезпечити їх харчуванням та медичним обслуговуванням;

створити необхідні умови для роботи слідчого, прокурора, слідчого судді та суду, яка пов'язана з провадженням у кримінальній справі.

Передбачені Законом України «Про попереднє ув'язнення» порядок та умови тримання осіб, взятих під варту та покладені обов'язки на адміністрацію місць попереднього ув'язнення є інформацією про правила роботи вказаної установи, а отже відноситься до публічної інформації в розумінні Закону України «Про доступ до публічної інформації».

Крім того, суд вважає, що запитувана позивачем інформація має істотний публічний характер та потребує контролю з боку громадськості та періодичного висвітлювання та оприлюднення з урахуванням чисельних встановлених Європейським судом з прав людини порушень прав людини з боку України у неналежному триманні осіб, взятих під варту.

Тому суд вважає, що у цій справі належить врахуванню висновки, викладені у рішенні ЄСПЛ у справі *Ukrayinsky and Others v. Ukraine* (заяви № 48751/19 та 41 інших, постановлено 02.04.2026) в контексті щодо необхідності доступу до інформації щодо тримання під вартою осіб з метою дотримання їх прав людини.

Слід звернути увагу, що у своїх відповідях відповідачі не спростовують того, що вказана інформація не є інформацією з обмеженим доступом.

Підставою для відмови у наданні запитуваної інформації стало великий обсяг запитуваної інформації за 16 років та відсутність готового документу, в якому така інформація міститься.

Разом з цим, суд вважає такі доводи відповідачів помилковими, та погоджується з доводами позивача, що з урахуванням передбачених Законом України «Про попереднє ув'язнення» порядку та умов тримання осіб, взятих під варту та покладених обов'язків на адміністрацію місць попереднього ув'язнення щодо ведення обліку осіб, яких тримають під вартою, реєстрації смерті та надзвичайних подій, створення особам, взятим під варту, необхідні житлово-побутові умови відповідно до встановлених норм, забезпечення їх харчуванням та медичним обслуговуванням, така інформація належить фіксуванню.

Публічна інформація - це відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом.

Тобто буквальний аналіз поняття «публічна інформація» доводить, що інформація може бути відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях, а отже може міститися на різних носіях, що не позбавляє запитувача інформації у доступі до цієї інформації.

У рішенні в справі *Угорський Гельсінський комітет проти Угорщини (Magyar Helsinki Bizottsag v. Hungary, заява № 18030/11)* Велика Палата ЄСПЛ узагальнила практику Суду у справах із доступу до публічної інформації та виокремив такі чотири порогові критерії, відповідно до яких обмеження доступу до інформації може оцінюватися як втручання у реалізацію свободи вираження поглядів: 1) мета запиту на інформацію (розкриття інформації повинно надати доступ до питань, що становлять суспільний інтерес і тим самим забезпечити участь в управлінні державними справами); 2) характер запитуваної інформації (інформація повинна становити предмет загального суспільного інтересу); 3) роль запитувача інформації у її наступній передачі громадськості (критерій дає змогу встановити, чи особа бажає отримати доступ до інформації з метою інформування громадськості в якості сторожового пса демократії); 4) стан готовності та доступності запитуваної інформації (критерій дозволяє оцінити, чи може відмова в наданні інформації вважатись втручанням у свободу отримувати та передавати інформацію).

Суд погоджується з доводами позивача, що відповідачами вибірково враховано наведені у рішенні ЄСПЛ в справі *Угорський Гельсінський комітет проти Угорщини (Magyar Helsinki Bizottsag v. Hungary, заява № 18030/11)* порогові критерії обмеження доступу до інформації та помилково здійснено трактування критерію щодо стану готовності та доступності запитуваної інформації, оскільки вказані критерії мають бути оцінені та враховані у сукупності.

Також не є підставою для відмови у наданні запитуваної інформації – її великий обсяг.

Частиною 2 ст. 21 закону України «Про доступ до публічної інформації» передбачено, що у разі якщо задоволення запиту на інформацію передбачає виготовлення копій документів обсягом більш як 10 сторінок, запитувач зобов'язаний відшкодувати фактичні витрати на копіювання та друк.

За таких встановлених судом обставин, суд доходить висновку, що позовні вимоги є правомірними та належать задоволенню шляхом визнання протиправною відмови Державної установи «Одеський слідчий ізолятор» у наданні публічної інформації за запитом позивача від 12.03.2026 та зобов'язання Державної установи «Одеський слідчий ізолятор» повторно розглянути інформаційний запит позивача від 12.03.2026 року у порядку та строки, передбачені Законом України «Про доступ до публічної інформації», та визнання протиправною відмову Південно-Центрального міжрегіонального управління з питань виконання кримінальних покарань Міністерства юстиції України у наданні публічної інформації за запитом позивача від 13.03.2026 та зобов'язання Південно-Центрального міжрегіонального управління з питань виконання кримінальних покарань Міністерства юстиції України повторно розглянути інформаційний запит позивача від 12.03.2026 року у порядку та строки, передбачені Законом України «Про доступ до публічної інформації».

Відповідно до ч. 2 ст. 77 КАС України в адміністративних справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається на відповідача.

Згідно з ч.1 ст.6 КАС України суд при вирішенні справи керується принципом верховенства права, відповідно до якого зокрема людина, її права та свободи визнаються найвищими цінностями та визначають зміст і спрямованість діяльності держави.

Відповідно до ч.1,3 ст.90 КАС України суд оцінює докази, які є у справі, за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на їх безпосередньому, всебічному, повному та об'єктивному дослідженні, суд оцінює належність, допустимість, достовірність кожного доказу окремо, а також достатність і взаємний зв'язок доказів у їх сукупності.

Таким чином, оцінюючи встановлені факти, суд дійшов висновку, що позовні вимоги є обґрунтованими, своєю чергою відповідач не довів правомірність своїх дій, а тому позовні вимоги є правомірними та належать задоволенню.

У зв'язку із задоволенням позову, сплачений судовий збір належить стягненню з відповідача на користь позивача.

На підставі викладеного, керуючись ст.ст. 6, 12, 72, 77,90, 139, 246, 255,295,297 КАС України, суд

В И Р І Ш И В:

Позовну заяву Ягунова Дмитра Вікторовича (РНОКПП 2875908479, місце проживання: Німеччина) до Державної установи «Одеський слідчий ізолятор» (код ЄДРПОУ 08564162, місце знаходження: 65069, м. Одеса, Люстдорфська дорога, 11) та Південно-центрального міжрегіонального управління з питань виконання кримінальних покарань Міністерства юстиції України (код ЄДРПОУ 45874496, місце знаходження: 65059, м.Одеса, Люстдорфська дорога, 9) про визнання протиправними,- задовольнити.

Визнати протиправною відмову Державної установи «Одеський слідчий ізолятор» (код ЄДРПОУ 08564162, місце знаходження: 65069, м. Одеса, Люстдорфська дорога, 11) у наданні публічної інформації за інформаційним запитом Ягунова Дмитра Вікторовича (РНОКПП 2875908479, місце проживання: Німеччина) від 12.03.2026.

Зобов'язати Державну установу «Одеський слідчий ізолятор» (код ЄДРПОУ 08564162, місце знаходження: 65069, м. Одеса, Люстдорфська дорога, 11) повторно розглянути інформаційний запит Ягунова Дмитра Вікторовича (РНОКПП 2875908479, місце проживання: Німеччина) від 12.03.2026 року у порядку та строки, передбачені Законом України «Про доступ до публічної інформації».

Визнати протиправною відмову Південно-Центрального міжрегіонального управління з питань виконання кримінальних покарань Міністерства юстиції України (код ЄДРПОУ 45874496, місце знаходження: 65059, м.Одеса, Люстдорфська дорога, 9) у наданні публічної інформації за інформаційним запитом Ягунова Дмитра Вікторовича (РНОКПП 2875908479, місце проживання: Німеччина) від 13.03.2026.

Зобов'язати Південно-Центральне міжрегіональне управління з питань виконання кримінальних покарань Міністерства юстиції України повторно розглянути інформаційний запит Ягунова Дмитра Вікторовича (РНОКПП 2875908479, місце проживання: Німеччина) від 13.03.2026 року у порядку та строки, передбачені Законом України «Про доступ до публічної інформації».

Стягнути з Державної установи «Одеський слідчий ізолятор» (код ЄДРПОУ 08564162, місце знаходження: 65069, м. Одеса, Люстдорфська дорога, 11) за рахунок бюджетних асигнувань на користь Ягунова Дмитра Вікторовича (РНОКПП 2875908479, місце проживання: Німеччина) судовий збір в розмірі 1064,96 грн (одна тисяча шістдесят чотири гривні 96 копійок).

Стягнути з Південно-Центрального міжрегіонального управління з питань виконання кримінальних покарань Міністерства юстиції України (код ЄДРПОУ 45874496, місце знаходження: 65059, м.Одеса, Люстдорфська дорога, 9) за рахунок бюджетних асигнувань на користь Ягунова Дмитра Вікторовича (РНОКПП 2875908479, місце проживання: Німеччина) судовий збір в розмірі 1064,96 грн (одна тисяча шістдесят чотири гривні 96 копійок).

Рішення суду може бути оскаржено в порядку та в строки, встановлені ст. ст. 295,297 КАС України, з урахуванням п.п.15.5 п. 15 ч. 1 Перехідних положень КАС України.

Рішення суду набирає законної сили в порядку та в строки, встановлені ст. 255 КАС України.

Суддя

Л.Р. Юхтенко

